

Buletin Ortodox 18

MISIUNEA SFANTA MARIA SI SFINTII MARTIRI BRANCOVENI

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

Vizitati website-ul: www.sfmariakitchener.com

si pagina noastra de facebook: [Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni](https://www.facebook.com/SfantaMariaSiSfintiiMartiriBrancoveni)

+Sf. Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul, 18 APRILIE 2018

❖ Fragment din Predica Sf. Ignatie Briancianinov la Duminica Mironositelor

"Cine ne va pravală noua piatră de la usa mormantului?"

Mormantul este sufletul nostru. Piatra este acea boala a sufletului prin care se pastreaza neatinse toate celelalte boli, si pe care Sfintii Parinti o numesc nesimtire. "Ce fel de pacat este acesta? Nici nu am auzit de el", vor spune multi. **Dupa definitia Parintilor, nesimtirea este starea de moarte a simturilor duhovnicesti, este moartea nevazuta a duhului omenesc in ce priveste lucrurile duhovnicesti, el fiind totodata viu fata de lucrurile materiale.** Se intampla uneori ca, in urma unei indelungate boli trupesti, sa se cheltuiasca toate puterile, sa paleasca toate calitatile

trupului: atunci boala, neaflând hrana, încetează să mai sfâșie trupul; ea îl părăsește pe bolnav, lăsându-l istovit, ca mort, neînstare să facă nimic din pricina istovirii de către suferințe, din pricina cumplită, mutei stări bolnavicioase care nu se vadeste prin nici o suferință aparte. Același lucru are loc și în sufletul omenesc. Viața nepăsătoare petrecută vreme îndelungată în mijlocul imprastierii statornice, în mijlocul pacatelor statornice savarsite de bună voie, în uitare de Dumnezeu, de vesnicie, în neluare-aminte sau în luare-aminte cât se poate de superficială la poruncile și învățătura Evangheliei: ei bine, această viață rapește duhului nostru împreună-simțirea față de lucrurile duhovnicești, îl omoară în privința lor. Fără a înceta să mai ființeze, acestea sunt pentru el ca și cum n-ar fi, intrucât viața lui în ce le privește a încetat: toate puterile lui sunt îndreptate numai spre material, spre vremelnice, spre desertăciune, spre păcat. Oricine vrea să cerceteze fără împătimită și în chip temeinic starea sufletului său va vedea cât de mare este însemnatatea ei, va vedea cât de grea este ea, va recunoaște că ea este vădire și mărturie a stării de moarte a duhului.

Când vom vrea să ne îndeletnicim cu citirea Cuvantului lui Dumnezeu, ce plictiseală ne va apuca! Ce greu de înțeles, ce puțin interesant, ce ciudat ni se pare tot ce citim acolo! Cum dorim să scapăm mai repede de această lectură! De ce? Pentru că nu avem împreună-simțire față de Cuvantul lui Dumnezeu. Când ne sculam la rugăciune, ce uscăciune, ce răceală simțim! Cum ne grabim să terminăm rugăciunea noastră superficială, plină de imprastiere! De ce? Fiindcă suntem străini de Dumnezeu: credem în existența lui Dumnezeu cu o credință moartă; El nu există pentru simțirea noastră. Pentru ce am uitat de vesnicie? Suntem cumva scoși din rândul celor ce trebuie să intre în necuprinsul ei țărâm? Oare nu ne așteaptă moartea, așa cum îi așteaptă și pe ceilalți oameni? Și atunci, pentru ce am uitat de vesnicie? Fiindcă ne-am lipit cu tot sufletul de materie, fiindcă niciodată nu ne gândim și nu vrem să ne gândim la vesnicie, fiindcă am pierdut prețioasa ei presimțire și am dobândit un fel mincinos de a simți pribegia noastră pamantească. Acest fel mincinos de a simți ne înfatisează ca nesfârșita viață noastră pamantească. Suntem atât de amăgiți și atrași de el încât randuim potrivit lui toate faptele noastre, aducând puterile sufletului și trupului jertfă stricăciunii, neîngrijindu-ne deloc de lumea cealaltă, care ne așteaptă: și, totuși, va trebui negreșit să devenim vesnici locuitori ai acelei lumi.

De ce curg din noi ca dintr-un izvor vorbirea desartă, cuvintele spurcate, glumele de nimic, osândirea aproapelui, batjocurile muscatoare? De ce petrecem multe ceasuri în cele mai desarte distracții fără a simți nicio greutate, de ce nu ne mai saturăm de ele, de ce ne străduim să trecem de la o îndeletnicire desartă la alta și nu vrem să dam macar câteva clipe cercetării pacatelor noastre, plansului pentru ele? Fiindcă am dobândit împreună-simțire față de păcat, față de tot ce este desertăciune, față de tot lucrul prin care intra păcatul în om și prin care se păstrează păcatul în om; fiindcă am pierdut împreună-simțirea față de toate îndeletnicirile prin care intra în om virtuțile cele iubite de Dumnezeu, prin care acestea se înmulțesc și se păstrează în om. Nesimțirea este sadită în suflet de lumea cea vrajmasă lui Dumnezeu și de ingerii căzuți cei vrajmasi lui Dumnezeu, cu împreună-lucrarea slobodei noastre voi. Ea crește și se întărește prin vietulirea după principiile lumesti; ea crește și se întărește atunci când omul urmează propriei sale rațiuni și voi căzute, când el părăsește slujirea lui Dumnezeu și când slujește lui Dumnezeu cu nepăsare.

Când nesimțirea se atinge de suflet și devine însușire a lui, lumea și stăpânitorii acesteia pun pe piatră pecetea lor. Această pecete stă în împărtășirea duhului omenesc cu duhurile căzute, în însușirea de către duhul omenesc a întipăririlor lăsate în el de către duhurile căzute, în supunerea față de silnica înraurire și stăpânire a duhurilor lepadate.

Cine ne va pravalii noua piatra de pe usa mormantului? Intrebarea este plina de grija, intristare, nedumerire. Simt aceasta grija, aceasta intristare, aceasta nedumerire acele suflete care s-au indreptat spre Domnul, care au parasit slujirea lumii si pacatului. Inaintea privirii lor se descopera, in toata infricosatoarea sa cuprindere si insemnatate, boala nesimtirii. Ele doresc si sa se roage cu strapungere, si sa se indeletniceasca cu citirea Cuvantului lui Dumnezeu in afara oricarei alte citiri, si sa isi vada necurmat pacatosenia, sa se indureze pentru ea fara incetare: intr-un cuvnt, doresc sa devina ale lui Dumnezeu. Si aceste suflete intampina inaintea lor o impotrivire neasteptata, necunoscuta de catre slujitorii lumii: nesimtirea inimii. Inima, pe care viata nepasatoare dinainte a ranit-o de moarte, nu da niciun semn de viata. In zadar aduna mintea ganduri despre moarte, despre judecata lui Dumnezeu, despre multimea pacatelor sale, despre chinurile din iad, despre desfatarile raiului; in zadar se straduie mintea sa loveasca in inima cu aceste ganduri: inima ramane fara impreuna-simtirea fata de ele, de parca nici iadul, nici raiul, nici judecata lui Dumnezeu, nici pacatele, nici starea de cadere si pierzare nu ar avea cu ea nicio legatura. Ea doarme somn adanc, somn de moarte: ea doarme, adapata si imbatata cu otrava pacatului.

Cine ne va pravalii noua piatra de pe usa mormantului? Piatra aceasta e mare foarte. Dupa povata Sfintilor Parinti, pentru nimicirea nesimtirii se cere din partea omului o lucrare statornica, rabdatoare, neincetata impotriva ei, o viata statornica, evlavioasa, de trezvie. Numai cu propriile silinte ale omului nu poate fi omorata aceasta moarte a duhului omenesc: nesimtirea este nimicită prin lucrarea harului dumnezeiesc. Acest fel de lupta impotriva vietii de nesimtire – insa, la porunca lui Dumnezeu, ingerul Lui se pogoara in ajutorul sufletului ostenit si impovarat, pravaleste piatra impietririi de la inima, umple inima de umilinta, vesteste sufletului Invieria, care este urmare obisnuita a umilintei statornice. Umilinta este primul semn al invierii inimii fata de Dumnezeu si de vesnicie. Ce este umilinta? **Umilinta este simtirea de catre om a milei si impreuna-patimirii fata de sine insusi, fata de starea sa nenorocita, fata de starea sa de cadere, fata de starea sa de moarte vesnica.** Despre ierusalimitenii care au fost adusi la aceasta asezare sufleteasca prin propovaduirea Sfantului Apostol Petru si au primit crestianismul, Scriptura spune ca s-au umilit cu inima (Fapte 2, 37). Nu avea trupul Domnului nevoie de mirul pretios al mironositelor. Prin Invierie, el a luat-o inaintea ungerii cu mir: dar sfintele femei, cumparand mirul din timp, mergand dis-de-dimineata, o data cu primele raze ale soarelui, la mormantul de viata purtator, neluand in seama straja care pazea mormantul si pe Cel ingropat in el, au aratat si dovedit cu fapta asezarea inimii lor fata de Domnul. Darul lor s-a aratat a fi de prisos insa el a fost rasplatit insutit prin aratarea ingerului nemaivazut de catre femei, prin vestea – ce nu putea fi data decat unor oameni preaplina de credinta – a Invierii Dumnezeu-Omului si a invierii, o data cu El, a omenirii. N-are nevoie pentru Sine Dumnezeu sa-I inchinam viata noastra, sa inchinam toate puterile noastre slujirii Lui: noi avem neaparata nevoie de aceasta. Sa le aducem ca pe un mir la mormantul Domnului. **Sa cumparam din vreme mir – aplecarea cea buna a voii noastre.** Din tineretile noastre sa ne lepadam de toata aducerea de jertfe pacatului: cu acest pret sa cumparam mirul – aplecarea cea buna a voii noastre. Slujirea pacatului nu poate fi imbinata cu slujirea lui Dumnezeu: prima o nimiceste pe a doua! Sa nu ingaduim pacatului sa omoare in sufletul nostru impreuna-simtirea fata de Dumnezeu si fata de tot ce este dumnezeiesc! Sa nu ingaduim pacatului sa ne pecetluiasca cu pecetile sale, sa capete asupra noastra stapanire silnica. Cine a inceput sa slujeasca lui Dumnezeu din zilele tineretii nestricate si a ramas cu statornicie in aceasta slujire, acela e supus neincetatei inrauriri a Sfantului Duh, este pecetluit cu haricele, atotsfintele peceti care purced din El, dobandeste la vreme potrivita cunoasterea cu lucrul a Invierii lui Hristos, invie in Hristos cu duhul,

se face, prin alegerea si porunca lui Dumnezeu, propovaduitor al Invierii inaintea fratilor sai. Cine s-a robitor pacatului din nestiinta sau tarat de pacat, a intrat in impartasire cu duhurile cazute, s-a alaturat lor, a pierdut in duhul sau legatura cu Dumnezeu si cu locuitorii cerului, acela sa se tamaduiasca prin pocainta. Sa nu amanam tamaduirea noastra de pe o zi pe alta, ca sa nu vina fara veste moartea, sa nu ne rapeasca pe neasteptate, ca sa nu ne aratam neinstare a intra in salasurile nesfarsitei odihne si praznuiri, ca sa nu fim aruncati, ca niste neghine netrebnice, in focul iadului, ce arde vesnic si nu mistuie niciodata.

Tamaduirea bolilor invecchite se savarseste nu atat de grabnic si nu atat de lesne cum isi inchipuie nestiinta. Nu fara temei ne daruieste milostivirea lui Dumnezeu vreme de pocainta; nu fara temei toti sfintii il rugau pe Dumnezeu sa li se daruiasca vreme de pocainta. Este nevoie de vreme pentru stergerea intiparirilor pacatoase, pentru ruperea pecetilor pacatului; este nevoie de vreme ca sa ne pecetluim cu pecetile Sfantului Duh; este nevoie de vreme ca sa ne curatim de intinaciune; este nevoie de vreme ca sa ne imbracam in hainele virtutilor, ca sa ne impodobim cu insusirile placute lui Dumnezeu cu care sunt impodobiti toti locuitorii cerului. In omul pregatit pentru aceasta invie Hristos, si mormantul – inima- se preface iar in biserica a lui Dumnezeu. Invie, Doamne, mantuieste-ma, Dumnezeul meu (Ps. 3,7): in aceasta tainica si totodata adevarata Inviere a Ta sta mantuirea mea. Amin”.

(Sfantul Ignatie Briancianinov – Predici, Editura Sophia, Bucuresti, 2008).

❖ TACEREA MORTILOR, TAINA VIETII DEPLINE

Preot Doru Ionel

Dorinta de a sti ce-i dincolo tine de intrebarile capitale ale omului, de nelinistile lui ancestrale. Si iata, de aceea, gandurile scormonitoare ale mintii noastre ne incurajeaza sa "tulburam" linistea mormintelor, taina sufletelor dupa moarte. Iscodim si cautam... In limbaj "modern" vrem sa dobandim un fel de "pasaport cu viza de intrare" in lumea de dincolo, fara a renunta la dreptul de intoarcere. N-am dori totusi sa "imigram" definitiv, precum mortii insisi. Unii dintre noi ar prefera chiar, la sfarsitul unei

asemenea "aventuri", sa constata cu siguranta ca viata de dincolo este o iluzie, o himera, o inselatorie mistica. Izbindu-ne de neputinta fireasca, reprosam mortilor ca nu se intorc macar o clipa sa ne spuna ceva, desi ei nu mai pot avea o solidaritate de acest gen cu noi. Apartinem unor existente separate, situate intr-un fel paralel, pe planuri diferite. Pe unii ii tulbura si ii irita tacerea aceasta a mortilor. Fara insa a fi deloc ironici, ce-ar fi, ca o data pe an sa se intoarca intr-un oarecare chip, sa ne tina predici despre viata viitoare, mijlocindu-ne astfel niste convingeri sau incredintari fara nici un merit personal? Atunci toata accederea noastra de demnitatea chemarii de "dincolo" s-ar transforma intr-o comedie ieftina. Ar insemna ca mortii trec intr-o alta "camera" a aceleiasi vieti nedesavarsite; ca Dumnezeu nu ar fi un adevarat dincolo, ca solii cei sfinti ne-ar povesti doar basme cu un minunat "happy end". Si totusi, va rog, sa observati cat de asemanatoare este "tacerea mortilor" cu "tacerea" lui Dumnezeu, deoarece precum Dumnezeu isi ascunde evidenta existentei Sale dincolo de orice stridenta, intocmai si mortii, intr-aceeasi randuiala dumnezeiasca, acopera orice evidenta a vietii lor dupa moarte. Este adevarat! Dorim sa stim ce-i dincolo...Pentru ce insa? Din pacate unii dintre noi, purtati de ganduri indoielnice, vrem sa stim daca ar mai merita sa ne ridicam la exigentele credintei. De n-ar exista viata dupa moarte, nu s-ar merita efortul. E mai usor sa te lasi in voia patimilor, decat sa te impotrivesti lor. E mai usor sa fii animal, decat om. E mai usor sa simti liber si neingradit, decat sa lupti cu simturile dezlantuite. Si totusi mortii "tac". Avraam a stiut bine de ce tac cand i-a spus bogatului nemilostiv: "Au pe Moise si pe prooroci, sa asculte de ei! Daca nu asculta de Moise si de prooroci nu vor crede nici chiar daca ar invia cineva din morti" (Luca 16, 29-34). Toata omenirea in traditiile ei diverse, scripturile sfinte, stramosesti, batranii si parintii-toti ne spun ca mortii traiesc. Ei sunt in viata!... Cam incomod pentru unii dintre noi, care ar dori sa fie nemuritori la nivelul biologic, multumindu-se cu satisfactia potolirii foamei, setei si a tuturor instinctelor trupești. O, Doamne, ce cumplita amagire este dorinta de a eterniza traierea instinctual-patimasa, uitand ca noi constientizam in miezul fiintei noastre o senzualitate pervertita. Cu siguranta, o viata biologica nemuritoare ar goli de orice sens existenta umana! O intelegere vulgara a sintagmei: "Tinerete fara batranete si viata fara de moarte". Din pacate, totusi, inainte de a sti ce-i dincolo, multi se grabesc sa devina niste biete fiinte animalizate, auto-multumite de burta plina, de bucuriile desarte si atat...

<Articol preluat din revista "Credinta Ortodoxa", nr. 4(38), Aprilie 2000>

❖ PROGRAM

DUMINICA, 22 APRILIE 2018, ora 11:00 a.m.

- SFANTA LITURGHIE (DUMINICA MIRONOSITELOR)
- PARASTAS

DUMINICA, 29 APRILIE 2018, ora 11:00 a.m.

- SFANTA LITURGHIE (DUMINICA SLABANOGULUI DE LA VITEZDA)
- AGAPA FRATEASCA oferita de familiile GEORGE BELU, ION TUDOR si GEORGE DRAGOMIRASI cu ocazia cinstirii Sfantului Mare Mucenic GHEORGHE, purtatorul de biruinta. (23 Aprilie)